

Afgangsexamen for studerende Disciple 1883.

De morte Ciceronis.

Sub finem anni u. c. ⁷¹¹ dcccxi M. Cicero adventantibus triumviris urbe cesserat, pro certo habens non magis se Antonio eripi quam Octaviano Cassium et Brutum posse, et in villam Formianam, ut ab Cajeta navem conscensurus et in Macedoniam trajecturus, profectus erat. Unde aliquoties in altum provectum, quum modo venti adversi, retulissent, modo ipse jactationem navis pati non posset, tædium tandem eum et fugæ et vitæ cepit; regressusque ad villam, quæ paulo plus mille passibus a mari aberat: „Moriar“, inquit, „in patria sæpè servata“. Huc milites, quos Antonius ad interficiendum eum miserat, a d. vii Id. Decembres veniunt. Quos quum adpropinquare audivisset, maxime servorum precibus coactus imminentem mortem rursus fugiendo evitare conatus est; sed

Latinsk Version

ved

Hovedexamen Juni 1883

af

A. Kirup.

Om Ciceronis Død.

M. Cicero havde forladt Byen i Slutningen af Aaret 711 efter Byens Anlæg- gelse, da Triumvirerne nærmede sig, idet han ansaa det for sikkert, at han ikke mere kunde løsrive sig fra Anto- nius end Cassius og Brutus fra Octavi- an, og var draget til sit Landsted i Formianum for at gaa om Bord paa et Skib og fra Cajeta drage til Macedoniamen. Da han flere Gange derfra var sejlet ud paa Dybet, og da dels Nordvinde har- de drevet ham tilbage, og han dels

selv ikke kunde taale Skibets Længden, greb Lede baade ved Flugten og ved Livet ham; og efter at være vendt tilbage til sit Landsted, som laa lidt over 1000 Pactus fra Havet, sagde han: „Jeg vil dø i mit Fædreland, som jeg saa ofte har bevareret. Herhen komme de Soldater, som Antonius havde sendt for at dræbe ham, d. 8 Decbr. Da han havde hørt, at de nærmede sig, forsøgte han atter at undgaa den truende Død ved Flugt især bevæget ved sine Havers Bønner, men medens Be-

restolen bares over Markerne, indhente Drabsmændene dem. Det er tilstrækkelig sikkert, at hans Haver vare beredte til at kæmpe tappert og troelig; han befalede selv, at de skulde sætte Bærestolen ned og rolig taale, at en ubillig Skjæbne overgik ham. Derpaa, idet han bøjede sig ud af Bærestolen og holdt sin Hals ubevægelig, blev Hovedet afhugget; og dette var ikke nok for Soldaternes Grusomhed; men de afhuggede ogsaa Hænderne, idet de bebrejdede, at de havde skrevet noget mod Antonius. Saaledes blev Hovedet bragt og til Antonius og paa hans Befaling opstillet paa „Rostra“ mel-

lem de 2 Hænder, hvor han som Kon-
sul, hvor han ofte som Konsular, hvor
han det selv samme Aar var bleven
hørt mod Antonius med saa stor Be-
undring for hans ^{sin} Veltalenhed som ingen
menneskelig Røst nogensinde, de lem-
lastede Borgere kunde næppe, idet de
havde Sjælene, der vare fugtige af Taa-
rer, betragte Lemmerne.

Latinsk Version

ud

Hovedexamen i Juni 1883

af

Hr. Møller.

Om Ciceros Død.

Ved Slutningen af Aaret 711 efter Byens

da Triumvirerne vare
komne tilstede

Erobring havde M. Cicero forladt Byen, idet

han ansaa det for sikkert, at han lige-

saa lidt kunde slippe for Straf af Antonius

som Brutus² og Cassius¹ af Octavian, og drog

til det formianske Landsted, for at han

kunde indskibe sig fra Sjæta og sætte over

til Macedonien. Da han undertiden sej-

lede ud paa Dybet, og da snart Nordvinde

førte ham tilbage, og han snart ikke kunde

baale Skibets Omkumben, greb endelig Hjød-

somhed til Flugten og Livet ham; og han

venste tilbage til sit Landsted, der laa lidt

mere end 1000 Passus fra Havet, og sagde:

Jeg vil dø i mit Fædreland, som jeg ^{ofte} har
frelst (forsvaret). Herken komme den 8de Decemberde
Soldater, som Antonius havde sendt for at dra-
be ham. Da han havde hørt, at de nærmede sig,
forsøgte han atter, tvungen ved sine Slavers
Kvinner, ved Flugt at undgaa den truende
Død; men mens han i sin Bærestol for-
tes over Markerne, indhentede Drabsmandene
ham. Det er ganske vist, at hans Slaver paa
en Tapper og Trofast Maade have været be-
redte til at kæmpe; at han selv har befaleet
at sætte Bærestolen ned og rolig finde sig i,
hvad den ugunstige Skjæbne førte med sig.
Da han derpaa rakte sig ud af Bærestolen
og frembød en fremstrakt Nakke, blev hans

Hoved hugget af; og dette var ikke nok for
Soldaternes Gysomhed, men de afhuggede end
ogsaa hans Hænder, idet de beløjdede dem,
at de havde skrevet noget mod Antonius.
Saaledes blev hans Hoved bragt til Anto-
nius og paa hans Befaling opstillet mellem
begge Hænderne paa Talerstolen, hvor han
som Konsul, hvor han ^{ofte} som Konsular, hvor
han i selve det Aar var bleven hørt med
Antonius med saa stor Beundring for
sin Veltalenshed, som ingen menneskelig
Stemme nogensinde; hans Medborgere
havde Øjnene, der vare fugtige af Taarer,
i Vejret og kunde næppe se paa den myr-
dedes Lemmer.

Latinsk Version

ve

5te Klasse's Hovedexamen i Juni 1883.

H.
Jensen

— Om Ciceros Død. —

Hvermod Slutningen af Aaret 711 efter Byens
Anlæggelse drog M Cicero bort fra Byen,
da Triumvirerne vare ved at ankomme, idet
han ansaa det for vist, at han ligesaledt
Künde rive ud af Antoniums Hænder som Cæsar,
ud og Brutus af Octavians, og rejste til formi,
ansøgte Landstedet, for at han fra Capeta Künde
bestige et Skib og sætte over til Mæcedonien.
Herfra sejlede han flere Gange ud i rødt Sø, da
blot Modvind havde holdt ham tilbage, og sel-
ve Skibet blot ikke Künde taale at ankomme.

og han vendte tilbage til Landstedet, som var
lidt mere end 1000 Passus borte fra Havet, Led

min dø, sagde han, i Fædrelandet, som
jeg ofte har bevaeret. Hersker Rom de Sol-
dater, som Antonius havde udsendt for at dræ-
be ham, den 5te December. Da han havde
hørt, at de nærmede sig, forstyrede han, især
tvungen af sine Slaves, at undgaa dem
overhængende Død ved Blugt, men medens
Bærestolen fortes henover Markene, paa
Mordene ham. Det staar ubestridelig fast,
at hans Slaves vare beredte til at kæmpe
haardt Ryekt og trofast, og at han selv be-
falede dem, at stille Bærestolen paa Jorden
og roligt finde sig i, hvad den ugunstige
Skjæbne vilde bringe. Da, idet han strök-
te sig frem af Bærestolen og fremhåbte sin

ubevægelig Nakke, blev Hovedet hugget
af ham; og dette var ikke nok for
Soldaternes Grusomhed, men de afhugge og mishandle
endogsaa ^{han} Hender, og som havde skrevet noget
mod Antonius. Altid blev Hovedet bragt
til Antonius og efter hans Befaling
stillet mellem de 2 Hender paa rostre,
hvor han som Konsul, hvor han ofte som
Konsul, hvor han i selve dette Aar var
bleven hørt med stor Beundring paa Grund
af sin Veltalenshed, idet han talte mod An-
tonius, thi ingen menneskerly Stemme var
maa stor. Borgene kunde næppe i det
de oplystedes Opneme, der vare fægtige af
Tænder se paa den lemlæstede Lemmer.